Ч. 140 Пятниця 23 червня (6 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Війна в Хіні. — Голоси російскі о подіях в Хіні.)

Урядова російска часопись оголошує донесене міністра справ заграничних о подіях в Хіні. Після того донесеня, европейскі посли в Пекіні вручили дня 21 мая цунліяменови збірне письмо з такими жаданями: 1) Арештувати всіх членів товариства „Великого кулака", що по улицях викликують забуреня, як і всіх, що роздають відозви з погрозами на чужинців. 2) Увязнити особи, що в своїх домах устроюють сходини, аби підбурювати против чужинців. 3) Строго покарати поліцийних урядників, що лучать ся з ворохобниками. 4) Покарати смертию всіх, що настають на жите або майно чужинців. 5) Покарати смертию начальників ворохобні і 6) повідомити населене Пекіну і цілої північної Хіни о тих зарядженях. — На тім самім засїданю ухвалено також, щоби посли порозуміли ся що-до покликаня войска з Европи до Пекіну, на случай, коли би хіньске правительство не дало до 5 днів відповіди на ті жаданя. Російский посол з своєї сторони звернув ще окремо увагу хіньского міністра на конечність острих постанов Цунліямен на засїданю 24 мая дав послам відповідь, в котрій заявив, що правительство вже 17 мая видало декрет до своїх урядників, щоби ужили острих средств против ворохобників. Рівночасно видає ся з цунліямену приказ до віцекороля Чілї, щоби так само строго виступив против підчинених собі властий. Вкінци цунліямен висказує пересьвідчене, що в той спосіб ворохобня буде цілком придавлена. — Та вимияаюча відповідь — говорить ся дальше в оповіщеню міністра — не могла очевидно вдоволити чужих послів. Отже скликано другу конференцию і остаточно ухвалено зажадати з Европи войск. На пів години перед тою конференциею вислав хіньский міністер секретаря цунліямену то російского посла з вістию, що вже заряджено строгі средства против ворохобників. То нагле донесене мало на цїли здержати чужих послів від дальших рішучих кроків. Тимчасом події пішли своїм ходом. Ворохобники убили начальника відділу хіньского войска, яке против них вислано і поубивали в жорстокий спосіб 70 хіньских вояків. Таке було положене в Пекіні на день перед тим, як послів цїлком відтято від сьвіта. Від того часу всі вісти з Пекіну непевні і не знати, що там діє ся.

Обговорюючи події в Хіні каже „Россія": Надія щоби хіньске правительство прийшло до розуму і спинило страшні злочини „кулаків" зникла. Европа мусить просто іти до Хіни. — „Новости" підносять, що не можна собі уявити безличнїйшого нарушеня права народів як то стало ся в наслідок замордованя посла Кеттелєра. Надійшов час, аби занехати пустих погроз а вислати сейчас до Хіни поважні сили. Держави будуть мусїли на жаль виповісти Хіні війну.

Галичина в державнім буджеті.

В буджетовій провізориї на другий піврік вичислено слїдуючі кредити для Галичини і Буковини:

В етаті міністерства внутрішних справ На реконструкцию стрімких частий краєвої дороги Новий Санч-Заклічин 19.600 корон. На будову мосту з зелїзною конструкциєю на Вігорі під Перемишлем на правительственім гостинци 100.000 корон. На реґуляцию Днїстра 320.000, Соли 79.616, на будову парового багра на Висли 80.000, на Днїстрі 80.000, на будову правительственної палати в Кракові 184.000 корон. В етаті міністерства просьвіти: на артистичне прикрашене краківского університету послїдна рата 10.000 корон., на реставрацию церкви в Лежайску друга рата 10.000 к., на реставрацию коритаря домініканьского монастиря 2000 к., на будову і реставрацию ріжних будинків на Буковині 15.070, на клініку у Львові 110.000, на будову патольоґічно анатомічного інститута в Кракові 50.000, на теплярню в ботанічнім огороді в Кракові 3.000, на закупно відтисків старих печаток для краківского університету 700, на внутрішне урядженє краківского Collegium novum 636, на урядженє осьвітленя в хемічнім інституті в Кракові 600, на будову краківскої окулістичної клініки 40.000, на студню в тарнівскій ґімназиї 1.600, на докінчене будови бучацкої ґімназиї 20.000, на внутрішне урядженє сеї ґімназиї 4000, на будову і урядженє ґимназиї сьв.

881

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Конець).

Нарід, що в глубокім мовчаню слухав его бесїди, заверещав тепер з цїлої сили із злости і мстивости, виважив брами від палати і хотів як-раз з криком: „Погибель маґам!" впасти до середини, коли тих сім родоначальників перских заступили розлюченій товпі дорогу.

Скоро міщани побачили їх, крикнули з радости, і стали ще дуще верещати: Бийте маґів! Побіда королеви Дарієзи! [1]

Товпа вхопила Гістаспового сина на руки і винесла его на підвисшене місце, де він станув і розповів народови, що маґи, яко брехуни і грабежники, що присвоїли собі корону, згинули з рук Ахеменідів. У відповіди на ті слова понеслись нові оклики радости. Коли наконець показано народови голови Оропастеса і Ґавмати, з котрих ще кров капала, пустилась вересклива товпа в скаженій злости улицями міста, і убивала на місци кождого маґа, котрий лиш попав ся їй в руки. Аж запавша ніч зробила конець тій страшній різни.

В чотири днї опісля вибрала старшина Ахеменідів Гістаспового сина, зі взгляду на его родове походженє і его знаменитість, королем, а Перзи повитали его з великою радостию.

Дарій убив був маґа Ґавмату власною рукою, а Меґабізос, батько Зопіроса, пробив рівночасно старшого вреї. Під ту пору, коли Прексаспес промавляв до народу, увійшли, бачите, всї сім заговірників: Отанес, Інтафернес, Ґобріяс, Меґабізос, Аспатінес, Гідарнес і Дарій, котрий заступав свого дуже старого батька Гістаспа, через недобре стережену браму палати до середини, довідали ся там зараз де сидять маґи, а знаючи всї уходи в палатї, могли легко дістати ся аж до тих комнат, де перебували маґи, тим більше, що майже вся служба мусїла дозорувати нарід, що слухав бесїди Прексаспеса. Тут заступило їм дорогу кількох евнухів, під проводом звістного нам добре Боґеса, але заговірники поубивали їх до одного мимо опору, який они важили ся ставити. Боґес згинув з руки Дарія, котрий его пізнав і длятого кинув ся на него з подвійною злостию. Маґи, перепуджені криком умираючих евнухів, прибігли, і побачивши що стало ся, зачали боронити ся. Оропастес вирвав падаючому на землю Боґесови списа з рук і виколов нею Інтафернесови око, та зранив Аспатінеса в ногу повисше колїна, але Меґабізос пробив его на смерть ножем. Ґавмата забіг був до бічної комнати, і хотів там замкнути ся, але Дарій і Ґобріяс впали разом з ним до середини. Той послїдний вхопив маґа попід сили і кинув ним до землї, і положившись на него, так держав его. Дарій станув в темній комнатї на хвильку над обома, не знаючи, що робити, бо бояв ся, щоби замість маґа, не пробив не хотячи Ґобріяса, а той, коли то побачив, відозвав ся: Ріж, хоч би-сь мав і нас обох зарізати! Дарій замахнув ся тогди ножем, але на щасте пробив ним лише маґа.

Так закінчив Оропастес, той старший врей, і Ґавмата, звістний під іменем: „фальшивого" або „Псевдо-Смердіса".

В кілька недїль по виборі Дарія королем, котрому, як розповідав нарід, допомогли чудесні божі знаки і хитрість якогось конюшого [2]), обходив син Гістаспа в Пазарґадах величаве торжество коронацийне і ще величавійше весїле з Атосою [3]) донькою Кироса, котру любив

---

[1]) Геродот, розповідаючи про ту різню, каже, що Перзи обходили на памятку що року того дня велике торжество під назвою „вирізане маґів".

[2]) Геродот розповідає, що тих сім заговірників умовили ся, що поїдуть досьвіта за місто і той буде королем, котрого кінь при всході сонця зарже. Якийсь конюший Дарія ужив отже підступу і перед самим виїздом звів Дарієвого жеребця при гостинци за містом з кобилою. Коли отже заговірники приїхали до того місця, жеребець Дарія заржав. Рівночасно мало при погіднім небі блискати ся і гриміти. Впрочім і без підступу конюшого мав би був Дарій право до престола.

[3]) Атоса називає ся часто улюбленою жінкою Дарія. Сина від неї, Ксеркcеса, назначив Дарій на короля, хоч мав трох старших спадко-

Анни в Кракові послідна рата 153 000, на будову третої ґімназиї в Кракові з урядженем 60.000, на перше урядженє державної торговельної школи у Львові 4000 корон.

В етаті міністерства зелізниць на розширене стациї в Новім Санчи 100.000 кор, на видатки понад кошторис зелізниці Станиславів-Вороненька 300.000 корон.

В етаті міністерства судівництва: на будову суду в Ряшеві 10.000 кор. на будову крила тернопільскої вязниці 80.000 кор., на добудованє поверха в правительственнім будинку в Золочеві 24 800, на будову суду в Зборові, друга рата 30.000, на будову суду в Жидачеві 14.000, на будову суду в Гвіздци 14.000, на будову нової правительственної палати, яко друга рата 30.000 кор. Яко інвестицийні кредити вичислено: на будову нової палати в Кракові 400.000 кор. На медичну клініку в Кракові 320.000 кор. На будову нової правительственної палати в Коломиї 240.000 кор. На зелізницю Ходорів-Підвисоке 2,429.880 кор., на льокальку Хабівка Новиторг 2,600.000 к., на льокальки Лужани-Заліщики, Глїбока-Серет, Радівці-Бродіна і Неполоківці-Вижниця разом 3,000.000 на розширене стациї в Новім Санчи 100.000, на будову другого тору в комунікацийнім трикутнику в Перемишли 445.000, на урядженє зелізниці Ходорів Підвисоке 800.000, на надвижку коштів будови зелізниці Галич Острів: Тернопіль 800.000, на будову зелізниці Тшебіня Скавці 840.000; Піла Явожно 232.000, Хабівка-Закопане 470.000, Коломия-Стефанівка 850.000, на зелізничі варстати в Перемишли 80.000 корон.

Новинки.

Львів дня 5-го липня 1900.

— Є. В. Цісар уділив з приватних своїх фондів виділови повітовому в Чесанові квоту 1500 К., призначуючи 1000 К. для погорільців села Дахнова, а 500 К. для погорільців села Опишки коло Старого села.

— Іменованя. Міністерство торговлї іменувало старшими офіциялами почтових офіциялів: Ігн. Ляхмаєра в Кракові, Юр. Гнатюка в Коломиї, Руд. Рудольфа і Ів. Котаса в Кракові, Ів. Кукуру у Львові, Петра Витошиньского в Новім Санчи, Стеф. Боровчика в Бялій, Стеф. Семисона в Кракові, Ад. Щавиньского у Львові і Ад. Шкшиньского в Кракові, а дирекция почт полишила їх всіх на дотепершних службових місцях.— Дальше іменувало міністерство торговлї рахункових офіциялів при дирекциї почт у Львові Сал. Шпербера і Фр. Костишина ревідентами, а асистента Бол. Рутковского офіциялом.

— Монарші стипендиї. З початком шкільного року 1900/1 надані будуть на ческій політехніці в Празі та на Політехніці в Ґрацу по два, а на німецкій політехніці в Празі одно в сумі 300 зр. в золоті річно. Убігаючі ся мають власноручно написане поданє внести до Єго Ціс. і Кор. Апостольского Величества найдальше до 31-го липня 1900 на руки ген. Дирекциї Найв. фондів (K. u. k. General-Direct. d, A. h. Fonds, k. k. Hofburg). До подання треба приложити: 1) метрику або виписк метрикальний; — 2) сьвідоцтво убожества з поданем стану, доходів, відносин маєткових і родинних родителів, або сьвідоцтво власти опікуньчої; — 3) сьвідоцтво матури (а техніки крім того сьвідоцтво шкільне і кольоквія). Матуристи, котрі розпочинають студиї, мають першеньство. В поданю треба сказати, чи кандидат має яку стипендию або яку запомогу, а ті, що вступають перший раз на політехніку, мають подати, якими студиями хотять спецśяльно займати ся. — Під такими самими услівями і з таким самим речинцем розписаний конкурс на стипендиї для студентів университетів у Відни і Чернівцях по дві стипендиї, а у Львові для одного студ. университету львівского. Подання внесені за пізно, або не удокументовані як потреба, не будуть увзгляднені.

— Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. А. Тхоржницкий вернув з візитациї окружного суду в Сяноці і обняв урядованє. — П. Віцепрезидент висшого суду краєвого др. Дилевский виїздить в четвер за 6-тижневою відпусткою.

— Ц. к. краєва рада шкільна ухвалила: 1) затвердити вибір: о. Войт. Гемзи, лат. пароха в Рудках, на духовного члена окр. ради шкільної в Рудках, о. Войт. Маха, лат. пароха в Хирові, на духовного члена окружної ради шкільної в Старім Самборі; 2) іменувати учителями і учительками: Теод. Рибака при 4-кл. школї мужескій в Коломиї, Дион. Добромильского управителем, Ом. Навроцкого старшим учителем 6-кл. школи мужескої в Чорткові, Андр. Урбановского управителем 4-кл. школи мужескої в Журавні, Март. Чапрана старшим учителем 4-кл. школи в Роздолі, Теоф. Муху старшим учителем 5-кл. школи мужескої в Жовкві, Ел. Гординьску молодшою учителькою 2-кл. школи в Лацкім, Стеф. Галиньску такою ж учителькою в Солотвині; 3) дальше учителями і учительками при 1-кл. школах: Мар. Желеховску в Перлї, Ан. Свистацку в Чишках, Ів. Вислоцкого в Пятницях, Гр. Федака в Ізидорівці, Ядв. Куровску в Хомяківці, Ант. Васньовского в Маркові, Мар. Дулембу в Дорошеві великім; 4) перемінити 5-кл. школу мужеску в Збаражи на 6-клясову, 1-кл. в Цівкові, чесанівского повіта, на 2-клясову.

— Іспит зрілости в ґімназиї акад. у Львові відбув ся в днях від 23 червня до 2 липня с. р. під проводом ц. к. інспектора п. Ів. Левицкого. До іспиту приступило 42 учеників публичних і 3 екстерністів. Серед іспиту відступило за-для занедужаня 2 (1 уч. публ. а 1 екст.) Зрілими з відзначенем узнані: 1. Бачиньский Євген, 2. Гницкий Йосиф, 3. Гординьский Ярослав, 4. Назар Йосафат, 5. Єгрук Василь, 6. Цегельский Роман і 7. Яримович Іван. — Зрілими узнані: 1. Барвіньский Роман, 2. Бобиляк Николай, 3. Бугриньский Михайло, 4. Василькевич Мокій, 5. Глиняньский Адольф, 6. Гамота Михайло, 7. Долиньский Зеновій, 8. Драганчук Іван, 9. Жарский Євген, 10. Жигаль Іван, 11. Івавець Володимир, 12. Кравчик Йосиф, 13. Лабач Іван, 14. Левицкий Северин, 15. Лозиньский Михайло, 16. Мереньків Василь, 17. Небиловець Ярослав, 18. Новосад Стефан, 19. Петрушевич Лев, 20. Свариченский Володимир, 21. Теслюк Іван, 22. Утриско Володимир, 23. Федунків Тимотей, 24. Харак Зеновій, 25. Юркевич Мариян і 26. Сушко Алексій (екстерніст). — Поправку з одного предмету одержало 5 абітурієнтів, а незрілими узнано 5 абітурієнтів (з тих 1 екстерн.)

— Вступні іспити до І. кляси ц. к. ґімназиї академ. (рускої) у Львові будуть відбувати ся перед фериями дня 14 липня — початок о 10-ій годині перед полуднем. Родичі, взглядно опікуни учеників мають зголосити тихже в Дирекциї день наперед, предкладаючи: 1) метрику родженя (безусловно), 2) сьвідоцтво шкільне (коли ученик ходив до школи), 3) сьвідоцтво щіпленя взглядно ревакцинациї віспи.

з цілого серця. Молода женщина, котру тяжка доля научила розуму позістала аж до кінця повного славних діл житя свого мужа єго вірною улюбленою і високо поважаною подругою; а Дарій, як то Прексаспес виворожив, став ся королем, котрого діла годні були придбати єму імя другого Кироса і назву „великого“.

Яко вожд був він оглядним і хоробрим та умів свою безмежно велику державу так знаменито поділити і так нею управляти, що єго треба зачислити до найбільших орґанізаторів на всї краї і часи. Єго слабі наслідники мали лиш єму завдячувати, що той азийский кольос країв міг ще двіста літ держати ся. Не жалуючи своїх власних скарбів а обходячись ощадно зі скарбами своїх підданих умів він робити правдиво королївскої дарунки, не жадаючи ніколи більше понад то, що єму належало ся. Замість вимушувати самовільно грошї, як то було в звичаю за Кироса і Камбізеса завів він управильнену систему податкову а в переводженю того, що узнав за справедливе, не дав ся збити з дороги анї трудностями анї насьмішками Ахеменідів, котрі називали єго „крамарем“ длятого, що єго фінансові порядки здавали ся їм дрібничкою в порівнаню з їх виключно военним духом. Та і в тім немала єго заслуга, що він в цілій своїй державі, отже в половині знаного тогди сьвіта завів однакові грошї [4]).

Шануючи звичаї і віру кождого народу позволив він Жидам, коли в архівах в Екбатані відшукано грамоту Кироса, о котрій Камбізес не знав нічого, будувати дальше сьвятиню Єгови, а йоньским містам позволив управляти самостійно своїми громадами. Та й против Греків ледви чи був би висилав войско, як би Атинці не були єго оскорбили.

Штуки, як управляти мудро державою, научив ся він побіч многих инших річий від Єгиптиян. Длятого поважав він особливо сей нарід і робив єму богато доброго. Так велів він наприклад задля піднесеня египетскої торговлї сполучити Ніль каналом з Червоним морем [5]).

Через цілий час свого пановання старав ся він ту лютість, з якою Камбізес обходив ся з Єгиптиянами, направити лагідностию, та ще в пізнійших роках займав ся він охотно духовими скарбами того мудрого народу, котрого звичаї і віру, доки він жив, не сьмів ніхто нарушати. Старенький старший єрей Нейтготеп був аж до кінця свого віку в ласках сего володаря, котрий нераз користав з астрольоґічного знаня сего мудрця.

Єгиптияни знали ся на доброті нового володїтеля та називали Дарія так само як своїх давнїйших королів богом [6]), а все-таки в послїднім роцї єго пановяня ідучи за властивим собі стремленем до самостійности, забули на вдячність і старали ся скинути з себе лагідне ярмо, котре длятого що було їм наложене против їх волї, тяжко їх гнетло.

Їх благородний володїтель і покровитель не мав вже дочекати кінця тої борби [7]).

Ксеркесови, наслїдникови і синови Дарія та Атоси припало було змусити жителів з над Нїлю до послуху, котрий для того, що був вимушений, не був тревалий.

Дарій велів виставити на горі Рахмед коло Перзеполіс величаву палату яко достойний своєї величи памятник, котрого развалини ще й нині викликують здивованє та подив у подорожних. Шість тисячів египетских будівничих, котрих за Камбізеса вислано до Азиї, помагало при тій будові робітникам, що мали виставити королївску гробницю для Дарія і єго наслідників. Трудно приступні комори в скалах оперли ся часови і нині гнїздять ся в них безчисленні стада диких голубів.

На одній стінї дуже гладко виполірованої скали в Бізітуні, Бегістані, недалеко того місця, де він Атосї виратував житє, велів Дарій витесати історию своїх діл клиновими знаками в мовах перский, медийскій і сирийскій [8]). Асирийску і перску часть тих написий можна тепер добре відчитати. Там знаходять ся також деякі вісти, котрі суть зовсім згідні з нашим оповіданем і з оповіданем Геродота про події, описані тут в послїдних главах. Межи иншим сказано там в перскій на-

---

емців від дочки Ґобріяса. Геродот каже виразно, що поваґа і вплив Атоси були дуже великі.

[4]) Дарій вибивав золоті і срібні монети, звані по єго імени „дарейками“ або „даріками“. На монетах тих був представлений король в короні з натягненим луком. Золоті дарейки важили звиш 8 гр. а срібні півшеста грама; їх знаходять часом ще й нині.

[5]) Слїди того каналу сягають аж до часів египетского короля Сеті І. Єго син Рамзес II. казав той канал копати дальше. Дарій може кінчив єго дальше. За Птолемеїв був він вже викінчений.

[6]) Дарій (Дариус) називає ся на египетских памятниках Нтаріуш а єго египетский титул єсть „любимець Аммона і Ра“. Єго згадують всюди з божественними титулами фараонів.

[7]) Першу ворохобню, вже за Камбізесового намістника Аріяндеса, усмирив Дарій в той спосіб, що поїхав особисто до Єгипту і там обіцяв тому, що знайде нового Аписа 100 талентів (3,394.800 К. або 1,697.400 зр.) Друга ворохобня вибухла на чотири роки перед смертию Дарія около 486 р. перед Хр. Ксеркес побив ворохобників в два роки по своїм вступленю на престол і установив свого брата Ахеменеса намістником Єгипту.

[8]) Так зване перско-ахеменідске клинове письмо.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 4-ого липня 1900.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	644·—	651·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	531·—	539·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	91·70	92·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	91·50	92·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	91·50	92.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	96·30	97·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100·70
„ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·50	13·50
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети		
Дукат цісарский	11·30	11·45
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·20	118·80
Доляр америк.	4·80	5·00

— **Рахунок краєвого Союза кредитового у Львові** за місяць червень 1900.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи		22.367 12
Фонд резервовий		699 96
2. Вкладки:	Кор. сот.	
Стан з поч. місяця	244.986·82	
вложено	20.626·18	
винято	4.253·11	
Стан з кінцем м. червня . .		261.359 89
3. Позички затягнені:		
Стан з поч. місяця		
затягнено		
сплачено		
Стан з кінцем місяця . . .		
4. Сальдо відсотків		5.342 51
5. Специяльна резерва		96 86
6. Непіднята дивіденда за р. 1899		578 16
7. Зиск з р. 1899		91 88
Сума .		290.536 38

Стан чинний:

		Кор. сот.
8. Позичкі уділені:	Кор. сот.	
Стан з поч. місяця	226.275·48	
сплачено	2.491·—	
уділено	54.052·05	
Стан з кінцем м. червня . .		277.836 53
9. Движимости		754 10
10. Льокациї		4.958 55
11. Папери фонду резервового і резерва специяльна . . .		697 05
12. Кошти адміністрациї		195 59
13. Готівка		5.283 52
14. Друки		811 04
Сума .		290.536 38

векслї	92.540·68
товариства	61.770.00
скрипти	89.753·80
conto corrente	33.772·05
	277.836·53

Членів прибуло 5, убуло 0, остало з кінцем червня 1900 289 з 463 з декльарованими уділами в сумі 23.150.

Стопа процентова від вкладок 4½%. Стопа процентова від позичок 5½%—7%.

Телеґрами.

Відень 5 липня. Politik доносить з Відня, що в послідних днях були там крім членів парляментарної комісиї ческого клюбу та ческої шляхти також провідники полудново-славяньских послів з правиці, аби розглянути ся в ситуациї.

Льондон 5 липня. Часописи доносять з Шанґаю дня 3 с. м.: Після хіньских донесень не остане ні один Европеєць в Пекіні при житю. Положене анґлїйского посольства, куди схоронили ся всї чужинці було ще 26 с. м. страшне. Будинки були переповнені недужими і раненими, а довкола них на подвірях лежали цїлі купи трупів. Дня 1 липня посольство ще держало ся.

Льондон 5 липня Бюро Райтера доносить з Таку під днем 30 червня: Алексеєв і анґлійский адмірал відбули воєнну нараду, на котрій згодили ся, що тепер ще неможливо іти на Пекін. Однако можлива річ задержати Тієнтсін. Колиб і то не удало ся, треба за всяку ціну держати ся в Таку.

Берлин 5 липня. Росийский ґенерал Штессель телеґрафував з Таку дня 30 червня, що німецкий відділ, що висів там на берег, стоїть під єго приказами. При тім хвалить вишколене, хоробрість і розвагу німецких вояків. Росийский міністер війни повідомив о тім німецкого атташе войскового в Петербурзї.

Брукселя 5 липня. Independance Belge доносить що в Пекіні громадно убивають Европейців. Голови поубиваних попригвождувано до мурів.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

писи: „То говорить Дарій, король: То, що я зробив, то стало ся з ласки Аврамазди на всякий спосіб. Коли королї збунтували ся, то я девятнайцять разів ставав до битви. З ласки Аврамазда я їх побив. Девять королів взяв я в неволю. Один був що називав ся Ґавмата, Мед, той брехав кажучи так: „Я Бардия (Барґя), син Кироса"; той зворохобив був Перзию".

Дальше в низу називає він по імени тих родоначальників, що помагали єму скидати маґів з престола а на иншім місци каже ся: „То говорить Дарій король: То, що я зробив, зробив на всякий спосіб з ласки Аврамазди. Аврамазда помагав мені та й прочі боги які суть. Аврамазди та й другі боги які суть, помагали мені длятого, що я не був нікому ворогом, не був брехуном, не був лютим володітелем, ані я ані моя родина. Хто помагав моїм одноплеменникам, того я мав в своїй ласці, хто був ворожий, того я карав строго. Ти, що будеш колись по мені королем, не годи тому чоловікови, котрий брехун або ворохобник, того карай строгою карою. То говорить Дарій король: Ти що колись будеш видїти отсю таблицю, котру я написав, або сї образи, не нищи їх доки твого житя, бережи їх так і дальше".

Наконець лишаєсь нам ще розповісти, що Зопірос син Меґабізоса позістав аж до смерти найвірнїйшим приятелем Дарія.

Коли одного разу якийсь дворак показав королеви ґранатове яблоко і спитав єго: Який дар щастя хотів би ти мати тілько разів, як зерен в сїм яблоці? — відповів Дарій не надумуючись: Мого Зопіроса!

А той умів відвдячити ся за ласку свого королївского приятеля, бо коли Дарій безуспішно облягав Вавилон, що по смерти Камбізеса відорвав ся був від перскої держави, явив ся він одного дня перед королем з закервавленим носом і ушима та сказав єму, що він так сам себе покалічив, щоби згубити Вавилонців, котрі чей повинні би єго так само добре знати, як він колись знав ся з їх доньками. Він вмовить в зухвалих міщухів, що то Дарій казав єму обрізати ніс та уши, а він приходить до них, щоби при їх помочи пімстити ся на королю. Они готові дати єму войско, з котрим він, щоби позискати повне довіре міщан, думає зробити кілька щасливих випадів. Наконець постарає ся о ключі брам і отворить приятелям резиденцию Семіраміди.

Ті слова, висказані жартобливо як і страшний вид колись так красного приятеля тронули корола до сльоз; але коли кріпость, що була майже не до здобутя, здобуто підступом Зопіроса, сказав він: Я дав би був сто Вавилонів за то, коли би мій Зопірос не був так покалічив ся.

Відтак іменував він приятеля паном того міста, віддав єму всї доходи з него і що року оказував єму свою честь найріднїшими дарунками[9]). В пізнїйших часах говорив він бувало, що крім Кироса, з котрим нїякого чоловіка не можна порівнати, ніхто не сповнив так благородного діла, як Зопірос.

Мало володітелїв могло похвалити ся так охотними жертвувати ся приятелями як Дарій, бо мало хто з них умів бути так вдячним як він.

Коли Сільосон, брат убитого Полікратеса одного дня прийшов до Сузи і пригадав єму, яку прислугу він єму зробив, приняв єго Дарій як приятеля, дав єму богато кораблів і войска та поміг єму запанувати над Самійцями.

Жителї острова боронили ся завзято против чужого войска і нового тирана а коли наконець мусїли піддати ся, сказали:

Через Сільосона маємо богато місця в краю.

[9]) Між иншими дістав був Зопірос золоті жорна ваги за 6 талентів золота або вартости 33.948 К.

Родопіс дожила ще убитя Гіппарха Гармодиєм і Арістоґітоном та упадку єго брата Гіппіяса, тирана з Атин і наконець, вірячи кріпко у високе призначене Єллинів, умерла на руках своїх найліпших приятелів, Мілєзийця Теопомпа, і Атинця Калліяса.

Цїлий Навкратіс сумував за благородною старушкою, а Калліяс вислав післанця до Сузи, щоби повідомити короля і Сафону о смерти своєї приятельки.

В кілька місяців опісля одержав сатрап Єгипту слідуюче письмо Дарія, написане єго власною рукою:

Тому що ми знали померршу недавно в Навкратісї Єллинку Родопіс і поважали її, тому що внучка її яко вдовиця законного наслїдника престола перскої держави ще й нині заживає чести королевої, наконець тому, що я вибрав собі недавно правнучку покійниці, Парміс, доньку Бартї і Сафони за третю законну супругу, то уважаю справедливим, щоби ми тлїнним останкам праматери двох високих княгинь віддали королївску честь. Длятого розпоряджаю, щоби ти попіл Родописи, котру ми завсїгди уважали за найбільшу і найріднїшу із женщин, похоронив в найбільшім і найріднїшім із всїх памятників, значить ся, в найрасшій з пірамід з такою парадою як княгиню. В прилучений тут дорогоцінний урнї, котру Сафо посилає, має бути зложений попіл покійниці.

Дано
в новій палатї державній в Перзеполїс

Дарій, син Гістаспа
Король.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечишка **„Praнес Огапа“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIESCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджевої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу призаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Іомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта повість п. з.: **І по многих днях. — І по многих лїтах....**	**Севера** повість п. з.: **Леґенда.**

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).